

Forfatter: Sibbern, F. C.

Titel: Udrag fra Efterladte Breve af Gabrielis

Citation: Sibbern, F. C.: "Efterladte Breve af Gabrielis", i Sibbern, F. C.: *Efterladte Breve af Gabrielis*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, [Valby], Borgen, [1998], s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-sibbern01val-shoot-idm139907531199600/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Efterladte Breve af Gabrielis

Efterladte Breve

Den 4de Octbr. 1813.

Lad det være godt, min trofaste Ven! at jeg rask har udført min raske Beslutning, at jeg har revet mig løs fra Dig og Din trofaste Omgang, og er tyet til min Barndoms Steder. Jeg veed det vel, at jeg lige saa lidet gjenfinder min tabte Ungdom her, som jeg vilde gjenfundet den paa Bjergenes Tøppe, om det atter var bleven mig forundt at drage ud for at aande deres frie Himmel. Men lad mig raade. Gud veed, hvor meget jeg holder af Dig, hvor inderlig jeg takker Dig for enhver Time, jeg henlevede med Dig. De vare mig tilsidst det eneste, jeg havde tilbage, og naar jeg den lange Dag igjennem jammerfuld havde slæbt mig omkring, havde jeg dog eet Øieblik daglig, da jeg livnedes op igjen, naar jeg saae Dig komme hen ad Veien. Hvor ofte var jeg nær ved at falde Dig om Halsen, naar vi skiltes ad, og at takke Dig med tusinde Taarer. Jeg var kun for bly til at gjøre det, thi det er ei saaledes, Du kan lide det.

Nu jeg engang er borte, lad mig blive. Skrive til Dig vil jeg ret meget, alt, hvad en Gud eller en ond Time indgive mig.

Min Fodtour herhid har vederqvæget mig usigelig. Til en saadan Bevægelse har jeg længe trængt. Dertil endnu den friske, klare, dunstfrie Efteraarsluft, den allerede koldere Vind, som nu og da strøg hen over de nøgne Marker, den lavere Soel, det faldende, raslende Løv i de gulnede Skove, og mod Aften den ossianske Himmels mangfoldige Graat i Graat. Alt dette klang sammen i mig til en Samvirkning, som dybt har husvalet mig, og har opfyldt mig med en Rolighed og en Evighedens Følelse, som jeg længe havde forgjættet.

Fra min tidlige Ungdom af har jeg elsket den hendulmende Natur i Høsten, mere, end det frodige Foraar, endog den Gang, da Livet i mig selv var allerfrodigst. Bestandig lød i Høsten Evighedens

Stemme til mig, og en Røst fra Tilværelsens underfulde Dyb, der forkyndte dens Bestand og indre Friskhed. Thi allerede i mine tidlige, levelystne Dage lærte jeg med en ubeskrivelig Erkjendelsens Glæde just i alle Tings Ornskiftning og Naturens aldrig hvilende Forvandling at skue det aldrig fængslede Livs indre Vælde.

Jeg fornemmer det engang igjen med inderlig Taknemmelighed, at jeg endnu ikke er døet af fra disse Følelser.

Ja! Du døer hen livfulde Natur, Din Glands udslukkes, og Din Pragt falder af. Men det var det, jeg længtes efter, da Sommerens Fylde præssede mit Bryst. Jeg kan græde bitterligen, naar den dunkle Nat hvælver sig over det forstummede Liv. Men det Væld, hvorfra mine Taarer komme, er Hjertets Glæde ved Herren.

Jeg skriver Dig disse Linier til underveis, en Miil fra mit gamle Kloster i Skoven. Naar jeg kommer did, føier jeg mere til, og sender Dig det alt. Dog maa jeg først overstaae de første Dages Rørlighed. Gid jeg først existerede der saa eensomt, som i dette Øieblik, da kun Vertindens uafbrudt smurrende Rok spørger ind til mig, og ellers ingen. Siden kan du hver Uge vente fra mig; tag villig derimod og svar mig engang imellem, naar Du ret har Tid og Lyst.

Jeg bliver her Natten over. I Morgen tidlig gaaer min Vei gjennem en Skov, hvilken jeg ikke kan betræde igjen uden Veemod. For ti Aar siden, da jeg forlod Skolen for at komme ind i et nyt Liv, hvormom jeg ikke havde nogen rigtig Forestilling, kun en sælsom Anelse, – thi jeg var endnu ganske et Barn – stege vi af der, for at vi sidste Gang kunde gaae igjennem Skoven. Vi skare vore Navne i en glat Bøg. Jeg vil søge den op, om den vel staaer endnu.

Den 6te Octbr.

Det var en lykkelig Stund, da jeg faldt paa at tage herud. Jeg kan ikke sige Dig, hvor qvægende det er for mig at see saa mange Barndomsminde igjen. Det gjør mig inderligt godt, at gaae omkring igjen i disse Skove og Marker. Alle Udhuse, alle Gaardsrum, alle Trapper og Gange har jeg igjen besøgt, og har igjen taget dem i Besiddelse. Det er for mig, som om en mild, liflig Luft er udbredt om alle disse Steder. Venlig og dulmende tale alle Gjenstande til